Giulio Alberoni

Autor:
Data de publicació: 20-07-2020

Salta a la navegacióEtheostoma

El cardenal Alberoni

Giulio Alberoni (30 maig 1664 – 26 juny 1752) va ser un cardenal italià i estadista al servei de Felip V d'Espanya. [1] és conegut també per ser un soldat notable i un gran gourmet que va aconsellar a la cort espanyola sobre els costums de taula i menús.

Contingut

Primers anys
Va néixer prop de Piacenza, probablement a la localitat de Fiorenzuola d'Arda , al Ducat de Parma.

El seu pare era jardiner,[2] i ell mateix es va connectar per primera vegada amb l'església en la posició humil d'un bellringer i el Verger a la catedral de Piacenza; va ser vint-i-un quan el jutge Ignazio Gardini, de Ravenna, va ser expulsat, va seguir Gardini a Ravenna, on va conèixer al vicepresident Giorgio Barni, que va ser nomenat bisbe de Piacenza el 1688 i va nomenar Alberoni Chamberlain de la seva família. Alberoni va prendre les ordres del sacerdot, i després va acompanyar el fill del seu patró a Roma.

Durant la guerra de successió , Alberoni va establir la Fundació del seu èxit polític pels serveis que va representar a Louis-Joseph, duc de Vendôme, comandant de les forces franceses a Itàlia, a qui el Duc de Parma l'havia enviat. Que un sacerdot de baix rang va ser utilitzat com a enviat va ser degut a les maneres grollers del Duc: l'enviat anterior, el bisbe de Parma, havia deixat de fumar perquè el Duc havia esborrat les seves natges davant d'ell: Saint-Simon en els seus Mémoires relata que Alberoni va guanyar el favor de Vendôme quan va ser rebut de la mateixa manera, però reaccionat de forma adruitària besant les natges del Duc i plorar "O culo di Angelo!. El Duc va ser divertit, i aquesta broma va començar la brillant carrera d'Alberoni. Quan les forces franceses van ser recordada el 1706, va acompanyar el Duc a París, on va ser rebut favorablement per Lluís XIV.

Anys intermedis

Fresc anti-Alberoni, del Palau de San Marino

Alberoni acompanyà Vendôme a Espanya com el seu secretari i es va fer molt actiu en la promoció de la causa del candidat francès Felip V. Després de la mort de Vendôme, el 1713 va ser fet comte i nomenat agent consular de Parma a la cort de Felip, on va ser un dels favorits reials.

Sota els termes del tractat de 1713 d'Utrecht, Felip va esdevenir rei d'Espanya, però l'Imperi espanyol es va particionar efectivament. Els Països Baixos meridionals i les seves possessions italianes van ser cedides als Habsburgs austríacs i Savoy, Menorca i Gibraltar van anar a la Gran Bretanya mentre que els comerciants britànics van guanyar drets comercials en el mercat prèviament tancat de les Amèriques espanyoles.

En aquest moment, la clau de potència de la cort espanyola era Marie-Anne de la Trémoille, Princesse des Ursins, que dominava Phillip i la seva esposa Maria Luisa de Savoia. Alberoni va treballar amb ella i quan Maria Luisa va morir el 1714 van arranjar a Felip per casar-se amb Elisabetta Farnese, filla del duc de Parma.

Elisabetta va ser una forta personalitat pròpia i va formar una aliança amb Alberoni, la seva primera acció per desterrar la Princesse des Ursins. [3] a finals de 1715, Alberoni fou nomenat Duc i Grandee d'Espanya, membre del Consell del rei, bisbe de Màlaga i ministre en cap. El juliol de 1717, el papa Climent XI el nomenà cardenal, suposadament per la seva assistència en la resolució de diverses disputes eclesiàstiques entre Roma i Madrid a favor de Roma. [4]

Un dels resultats de la guerra va ser reduir els poders de Castella i Aragó i crear un estat espanyol similar al sistema francès centralitzat. Això va permetre a Alberoni copiar les reformes econòmiques de Colbert i va aprovar una sèrie de decrets destinats a restablir l'economia espanyola. Van abolir cases personalitzades internes, van promoure el comerç amb les Amèriques, van institutar un servei de correu ordinari a les colònies i van reorganitzar la Hisenda estatal al llarg de les línies establertes per l'economista francès Jean Orry. Alguns intents es van fer per satisfer els conservants espanyols, per exemple, una nova escola de navegació va ser reservada als fills de la noblesa.

Batalla del cap Passaro, 11 d'agost de 1718; la destrucció de la flota espanyola fora de Sicília

Aquestes reformes van fer que Espanya confiés suficientment com per intentar la recuperació dels territoris a Itàlia cedits a Savoia i Carles VI d'Àustria. [5] el 1717, una força espanyola ocupava la Sardenya sense oposició; ni Àustria ni Savoia van tenir importants forces navals i Àustria va participar en la guerra austro-turca de 1716 – 18. Això va suposar que els britànics no intervindria, però quan 38.000 tropes espanyoles van desembarcar a Sicília el 1718, la Gran Bretanya va declarar una violació d'Utrecht. El 2 d'agost de 1718, Gran Bretanya, França, els Països Baixos i els austríacs van formar la Quàdruple Aliança i l' 11 d'agost la Royal Navy va destruir una flota espanyola fora de Sicília a la batalla del cap Passaro.

Alberoni ara intentava compensar els britànics a la Mediterrània patrocinant un aterratge Jacobita per desviar els seus recursos navals; també va intentar acabar amb l'aliança anglo-francesa de1716 utilitzant la conspiració de Cellamare per reemplaçar el Regent francès duc d'Orleans amb Felip d'Espanya. No obstant això, no va poder apreciar que la Gran Bretanya era prou poderosa com per mantenir la superioritat naval al Mediterràni i a l'Atlàntic, mentre que França declarà la guerra a Espanya el desembre de 1718 al descobrir la conspiració.

França va envair l'est d'Espanya i l'octubre de 1719 una expedició naval britànica capturà el port espanyol de Vigo; van desembarcar 6.000 homes, van mantenir Vigo durant deu dies, van destruir grans quantitats de botigues i equips i van tornar a embarcar sense oposició. La propera ciutat de Santiago de Compostel·la fins i tot va pagar £40.000 a canvi de no l'ataquessib. [6] com estava previst, aquesta va ser una demostració aclaparant del poder naval britànic i va mostrar que la Gran Bretanya podia aterrar en qualsevol lloc de la seva costa espanyola i marxar quan volien. [7] el fracàs de la seva política va portar a que Alberoni fos acomiadat el 5 de desembre de 1719 i se li va ordenar abandonar Espanya, amb el tractat de la Haia el 1720 confirmant el resultat d'Utrecht.

Últims anys

Gravat del cardenal Alberoni

Se'n va anar a Itàlia, va escapar de l'arrest a Gènova, i va haver de refugiar-se entre els Apenins, contra el papa Climent XI, que era el seu gran enemic, havent donat ordres estrictes per a la seva detenció. A la mort de Climent el 1721, Alberoni va actuar amb audàcia al conclave, i va prendre part en l'elecció d' INNOCENT XIII, després de la qual va ser durant un curt període empresonat pel nou pontífex sobre la demanda d'Espanya en càrrecs com la sodomia (Elizabeth Charlotte del palatí va assenyalar en els seus diaris que era un pederasta). [8] en última instància, va ser absolt per una Comissió dels seus companys Cardenals. A les seguents eleccions (1724) va ser proposat per a la Cadira papal, i va assegurar deu vots en el conclave que elegí a Benet XIII.

El successor de Benet, Climent XII (elegit 1730), el va nomenar legat de Ravenna, on va erigir la Porta Alberoni (1739), una magnífica porta d'entrada que antigament proporcionava accés als dockyards de la ciutat, i des de llavors es va traslladar a l'entrada del teatre Rasi. [9] aquell mateix any, les mesures fortes i en que va adoptar per sotmetre la gran República de San Marino als Estats Pontificis amb el desgrat del Papa, i va deixar una cicatriu històrica en la memòria d'aquest lloc. [10] aviat va ser substituït per un altre legat el 1740, i es va retirar a Piacenza, on el 1730 Climent XII el va nomenar administrador de l'Hospital de San Lazzaro, una Fundació medieval per al benefici dels leprosos. Atès que la lepra havia desaparegut gairebé a Itàlia, Alberoni va obtenir el consentiment del Papa per suprimir l'Hospital, que havia caigut en gran desordre, i el va reemplaçar amb un seminari per a l'educació sacerdotal de 70 nens pobres, sota el nom del Collegio Alberoni, que encara porta. Les col·leccions d'art del cardenal reunides a Roma i Piacenza, ubicades als seus apartaments privats, han estat augmentades pel Collegio. Hi ha notables Suites de tapissos flamencs, i pintures, entre les quals la més famosa és l' Ecce Homo d'Antonello da Messina (1473), però que també inclouen panells de Jan Provoost i altres artistes flamencs, pintures a l'oli de Domenico Maria Viani i Francesco Solimena.

Alberoni era un gourmet. Intercalats en la seva correspondència oficial amb Parma són peticions de delícies locals triffole (tòfona), italià, formatges Robiola, i agnolini (tipus de pasta). [11] el plat de porc "COPPA del Cardinale", una especialitat de Piacenza, rep el seu nom. Un "timballo Alberoni" combina maccaroni, salsa de gambes, bolets, mantega i formatge.

Mort i llegat
Va morir deixant una suma de 600.000 ducats per dotar al seminari que havia fundat. Va deixar la resta de la immensa riquesa que havia adquirit a Espanya al seu nebot. Alberoni produïa molts manuscrits. La genuïnitat del Testament polític, publicada en el seu nom a Lausana el 1753, ha estat qüestionada.

Referències i fonts
Referències

^ La vida estàndard és P. Castagnoli, il Cardinale Giulio Alberoni, 3 vols., 1929-32.
^ ? «Alberoni,Encyclopædia de Giulio Chambers. Londres: George Newnes, 1961, vol. 1, p. 223.
^ E Armstrong, "la influència d'Alberoni en la desgràcia de la princesa des Ursins" anglès ressenya històrica, 1890.
^ Moore, Jordi (1814). Viu del cardenal Alberoni, el Duc de Ripperda i Marquès de Pombal (2017 Ed.). Llibres oblidats. pàg. 33. OCLC22667803.
^ Harcourt-Smith, Simon (1944). Cardenal d'Espanya: la vida i l'estranya trajectòria d'Alberoni. Knopf. pàg. 3 .
^ Rodger, NAM (2006). El comandament de l'oceà: una història naval de la gran bretanya 1649-1815; Volum 2. Pingüí. pàg. 229. ISBN9780141026909.
^ Simms, Brendan (2008). Tres victòries i una derrota: l'ascens i la caiguda del primer Imperi britànic, 1714-1783. Pingüí. pàg. 141. ISBN9780140289848.
^ Eugene Marie, "l'amore omosessuale", 1983
^http://www.Racine.ra.it/Ravenna/English/Keys/Historical/porta_alberoni_uk.htm arxivat 12 novembre 2004, a la Wayback Machine; G. Cattanei, il Cardinale Giulio Alberoni e la sua esperienza di legato a Ravenna, 2008.
^ Subjugació de San Marino
^ http://www.comune.Piacenza.it/English/localcusine.htm arxivat22 juny 2007, a la Wayback Machine

Fonts

Harcourt-Smith, Simon (1955). Cardenal d'Espanya: la vida i l'estranya trajectòria de Giulio Alberoni. Nova York: Knopf.
Kuethe, Allan J. "el cardenal Alberoni i la reforma a l'imperi americà." a Francisco a. Eissa-Barroso i Ainara Vázquez Varela, EDS. primera borbònica de l'Amèrica espanyola. Política i societat en una era oblidada (1700-1759) (Brill, 2013): 23 – 38.

A Wikimedia Commons hi ha contingut multimèdia relatiu a: Giulio Alberoni

Enciclopèdia Catòlica: Giulio Alberoni
Jerarquia catòlica: Giulio cardenal Alberoni
Cardenals de la Santa Església romana: Conclave de 31 de març-8 de maig de 1724
Collegio Alberoni, Piacenza
L'esdeveniment de San Marino de 1739-40

Aquest article incorpora text d'una publicació ara en domini públic: Chisholm, Hugh, ed. (1911). "Alberoni, Giulio". Encyclopædia Britannica (11a Ed.). Cambridge University Press.